

STRAŠILO, KOSITRNI DRVAR IN STRAHOPETNI LEV

Deklica in Toto sta se poskočno odpravila v Smaragдно mesto. Dorotejini srebrni čevlji so veselo zvonkljali po rumeni cesti. Spotoma si je deklica ogledovala lepo pokrajino in na žitnem polju je nenadoma uzrla ptičje strašilo, ki naj bi odganjalo ptiče od zrelega žita. Strašilo je imelo glavo narejeno iz majhne vreče, natlačene s slamo. Na vreči pa so bile narisane oči, nos in usta. Na glavi mu je čepel star pikčast moder klobuk in oblečen je bil v modro ponošeno in obledelo platneno haljo, ki je bila tudi napolnjena s slamo. Na nogah pa je imel stare čevlje z modrimi kapicami.

»Dober dan,« je reklo strašilo.

»Kaj govoriš?« je osuplo vprašala deklica.

»Da. Kdo pa si ti?« je vprašalo strašilo.

»Jaz sem Doroteja in grem v Smaragдно mesto prosit velikega Oza, naj me spravi nazaj v Kansas.«

»Kaj praviš,« je reklo strašilo, »bi meni Oz hotel dati malo možganov?«

»Ne morem vedeti,« je odgovorila Doroteja, »vendar greš lahko z menoj, če hočeš.«

In tako se jima je strašilo pridružilo in vsi trije so jo pridno ubrali naravnost v Smaragдно mesto.

Proti večeru so prišli do velikega gozda, kjer so rasla tako velika drevesa in tako skupaj, da so segale njihove veje čez cesto iz rumenega tlaka. Pod drevjem je bilo skoraj temno. Na srečo so prišli do koč, v kateri so prenočili in šele zjutraj nadaljevali pot. Prišli so do studenčka s čisto vodo, kjer se je Doroteja umila in odžejala. Nenadoma pa so v bližini zaslišali zamolklo stokanje in kmalu so uzrli nenavaden prizor. Eno od velikih dreves je bilo na eni strani skoraj spodsekano in ob njem je stal z vzdignjeno sekuro v rokah drvar iz kositra. Stal je popolnoma negibno.

»Si ti stokal?« je vprašala Doroteja.

»Jaz, jaz,« je odvrnil kositrni drvar.

»S čim ti lahko postrežem?« je tiho vprašala deklica.

»Pojdi po oljnico in mi namaži sklepe,« je odgovoril.

Doroteja in strašilo sta zarjavelega kositnega drvarja naoljila, da se je lahko začel premikati. Povedali so mu, da so namenjeni v Smaragдно mesto k velikemu Ozu, ki jim bo pomagal, da

spravi Dorotejo nazaj v Kansas, strašilu pa bo dal nekaj možganov v glavo. Drvar se je za trenutek globoko zamislil, potem pa je rekel:«Kaj praviš, ali bi mi Oz mogel dati srce?»
»Seveda, jaz že mislim tako,« je odgovorila Doroteja. »To ne bo nič težjega kakor strašilu dati možgane.«

Bila je res velika sreča, da se je tovarišiji pridružila še nova moč. Takoj so se odpravili na pot. Potovali so skozi gosto goščavo. Tu in tam so zaslišali zamolklo rjojenje skrite divje živali med grmovjem. Ob takih glasovih je deklici začelo srce divje razbijati. Iznenada pa je skočil na cesto velik lev in strahotno zarjovel. Zamahnil je s šapo in strašilo se je nekajkrat prekopicnilo pod cesto. Potem je z ostrimi kremplji oplazil še kositrnega drvarja, ki se je prevrnil po cesti in obležal. Nato je velika zverina odprla gobec, da bi požrla Tota. Tedaj je Doroteja v strahu, da ne bi bilo po kužku, udarila leva po smrčku in pri tem zavpila:

»Sram te bodi!«

Lev je od sramu povetil glavo in si s šapo podrgnil smrček, po katerem ga je deklica udarila, nato pa je ves objokan stokal:

»Sem velik strahopetec, vendar so vse živali v gozdu prepričane, da sem pogumen – o levu namreč velja, da je kralj živali. Tako sem spoznal, da se me vsako živo bitje ustraši, če glasno zarjovem, kajti kakor hitro se pokaže nevarnost, mi že začne srce divje razbijati.«

»Potem pa pojdi z nami k velikemu Ozu, ki ti bo morda dal pogum,« je povabila družčina leva. In tako se jim je na poti v Smaragдно mesto pridružil še lev.

